

in čepičev i. t. d. to vsak kmetovavec vé. De se pa da v ti reči še veliko storiti, nihče ne bo tajil, tode začeto je tudi to že dolgo dolgo. — Nar menj se je dosihmal storilo v sušenju mokrih in močenju suhih senožet; marsikaj bi zamogli posamesni kmetovavci v tem storiti, nar več pa bi pripomoglo vladarstvo, če bi, kakor je že nadvojvoda Janez v našim velikim zboru v letu 1843 rekel in v „Oeconomische Neuigkeiten“ tudi profesor Hlubek nasvetje, se poklicali zvedeni možje iz tacih dežel, kjer je oskerbovanje senožet na visoci stopnji, de bi po deželi šli in kazali kmetovavcam močenje senožet, kjer se namreč da to storiti. —

Sajenje turšice se v poslednjih 5 létih prav lepo razširjuje po Krajskim, in dani poduki v pratiki in v Novicah zares niso bili zastoj. Toliko turšice pa pri nas nikoli ne bo, kakor na Štajarskim, kér je pri nas tudi ajda obrajtano žito.

Kakšni sad gosp. Pr.—. pod iménam „Rübe“ misli, ne vémo, kér je tega sadeža veliko sort. Če misli našo navadno repo, moremo réči, de se te dovelj prideluje na Krajskim, in de repa bi bila slaba namestnica krompirja. Če pa pod „Rübe“ zapopade „Runkelrübe, Burgunderrübe“ i. t. d., muzamoremo povedati, de tudi tega ni kmetijska družba v nemar pustila po vrednosti priporočevati in sémena deliti. — Čbelarstvo stoji na Krajskim že od nekdej na visoki stopnji in na višji, kakor v marsikteri drugi. — Za povzdigo murboreje se poganja v poslednjim času več kmetovavcov in kmetijska družba. — Tudi za lan in predivo se je že mnogo pisalo in storilo; gosp. prof. Šubert je razglasil prav dobro podučenje, in razdelilo se je že veliko Rigajskiga sémena po deželi.

V vsih teh rečéh in še veliko več družih se je tedaj že veliko storilo in ne le govorilo, in se še vedno stori in govori, také de ne moremo zapopasti, kakó de more gosp. Pr.—. še le zdej povabiti, de bi se začeli dobri sveti dajati, kakor de bi mogel Adam še le pervikrat Krajsko deželo obdelovati začeti.

De Krajsko kmetijstvo, če ravno je rajniki grof Franc Hohenwart rekel, de je Krajska dežela nar boljši obdelovana (Krain wird am besten bewirtschaftet) še ni ne na tisti stopnji, na kateri bi imelo biti, — tega nihče ne bo tajil, — de bi pa mógli še le zdej začeti séme dobriga kmetovanja sejati, temu se bojo vsi „erfahrene Apostel“ naše domovine zoperstavili.

Kér smo prepričani, de gosp. Pr.—. kmetijstva povzdigo in po tem blagostanje Krajske dežele resnično želí, ga prosimo, de naj presodi, kar je gosp. prof. Hlubek (Oecon. Neuigkeiten N. 1. 1850) pod naslovom: „Was thut uns jetzt Noth?“ pisal, kér, če hočemo kmetijstvo povzdignjeno viditi, se mora „viribus unitis“ zgoditi, to je, od spodej delati, od zgorej pa pripomagati. De je ministerstvo kmetijstva pripravljeno, povzdigi kmetijstva zares na pomoč priti, ima krajska kmetijska družba gotove dokaze, — de se pa sploh še več zgodí, kar je deželi in deržavi v korist, to naj se odkritoserčno pové ne le v kmetijskih novicah, temuč tudi v Ljubljanskim nemškem časopisu. Kaj se bomo vedno le doli obračali, obernimo se včasih tudi gôri, de gospodje, ki imajo moč pomagati, tudi gotovo zvedó, kje de nas čevelj tiší. Dr. B.

Ali bojo imele srenje velike in težavne opravila ali ne?

Minister notranjih opráw je poslal na vse deželne poglavarje pismo, v katerim sam prav po domače razlaga opravila prihodnjih srenj, in dokaže, de naj se srenjski možje nikar ne vstrašijo opravkov, ker jih ne bo toliko, kakor morebiti mislijo. Na ukaz, de se ima to podučenje vsim srenjam s posebnimi natisi v obéh de-

želnih jezikih na znanje dati, je dal naš deželni poglavar, kakor smo slišali, 2000 slovenskih, 2000 pa nemških natisov tega pisma napraviti za razdeljenje po deželi*)

Iz tega pisma povzamemo nektere važniši reči.

Imé purgermaster in nekteri razdelki srenjske postave (§. 67., 81., 82., 83. in 118.) so po deželi misel obudili, de bo treba drago reč napraviti, in de clo manjši srenje brez lastnih uradnikov ali peomtarjev ne bojo mógle izhajati. To je kriva misel — pravi minister — purgermaster naj se imenuje, kakor dosihmal, predstojnik v mestih in tergih, po kmetih pa naj tisto ime obderži, kakoršno je v deželi navadno. Mi Slovenci imamo častitljivo staro imé župan, župani naj se tedaj imenujejo tudi prihodnjič predstojniki županij.

Če §. 83. srenjske postave velí — pravi gosp. minister na dalje — de mora v vsaki srenji odbor saj eniga za pisarstvo pripravniga človeka določiti, se s tem ne réče, de mora poseben uradnik kot pisár ali šribar postavljen biti. Postava želí, de naj župan več dela, kakor piše, — slabo bi se za prid srenje skerbélo, ako bi delavnost srenjskiga župana le v kaki veliki kancelii obstala; za opravo pisarij, kterih v srenjah po deželi tako ne bo preveliko, je po postavi že dosti kak človek, ki zna pisati, brez de bi treba bilo, ga kot praviga uradnika postaviti. Za te pisarije se zamore, če župan sam pisati ne utegne, šolski učenik ali šolski pomočnik tistiga kraja ali kakšne bližnje srenje, ali kak drug srenjčan, kteri zna pisati, za primerno plačilo vdinjati. Tudi zapisniki ali protokoli séj ali zborov srenjskih odbornikov (srenjskih mož) naj bojo le kratki, in ni treba, de bi za navadno več obsegli, kakor s kratkimi besedami storjene sklepe.

Pisarstvo ne sme tedej nobeniga strašiti, de bi mislil, Bog vé, kaj de bo imel opraviti.

(Konec sledí.)

Očitna zahvala živinozdravniški soli v Ljubljani.

Od perviga začetka terdovraten nasprotnik načina

*) Kakó — vprašamo — se pa veže s tem vstavnim ravnanjem gosp. ministra in deželniga poglavarja razglas nekterih (ali morebiti vsih? tega ne vémo) kantonskih poglavarjev v zgól nemškem jeziku na župane po kmetih, v kterim so povabljeni bili, de naj pridejo napravljeni sostavek prihodnjih samostojnih srenj v pisarnico kantonskiga poglavarstva ali davkiniga uradstva pregledat in potem svoje pritožbe ali prošnje ravno tje položiti. Tako nemško povabilo na župane čisto slovenskiga kantona smo s lastnimi očmi brali; začelo se je. »Mit dem Erlasse der h. Staathalterei vom 7. Febr. ist, nachdem nunmehr die neuen politischen Behörden ins Leben getreten sind, die Durchführung des Gemeindegesetzes angeordnet und die Anfertigung der Liste der selbstständig zu constituirenden Gemeinden aufgetragen werden. Hiervon werden die Gemeindevorstände dieser Bezirkshauptmannschaft mit dem Bedeuten in Kenntniss gesetzt, dass sie von dieser Liste Einsicht zu nehmen und berechtigt sind, gegen die beantragte Vereinigung Verwahrung einzulegen u. s. w. u. s. w. — — Če je, kar od Cesarja, ministrov in deželniga poglavarja pride, naj bo postava ali kakšno drugo podučenje, za Slovence zdej vselej v slovenskim jeziku pisano, kakó je to, de tudi druge uradstva také ne ravnajo? Če se v srenjskih zadevah ne bomo po domače pogovarjali, kje pa se bomo? Mende de se s tem nemški jezik clo nič ne zatiruje, če se s Slovencam po slovensko govori, posebno pa v tacih rečéh, ktere vsaciga, tudi prostiga človeka, močno zadevejo. Zaupanje do svobodne srenje, od ktere se toliko govori, se zamore le s tem obuditi in obderžati, če bo vsak srenjčan se v srenjskih rečéh po domače vedel, in ne le lupine grudil, ampak do jedra prišel. — Od našiga vstavoljubiga deželniga poglavarja pričakujemo, de bo zvesto na to gledal, de se bo, kar je v zgorejimenovanim »pismu« po §. 127. zastran zakonika i. t. d. ukazano, tudi v vsih pisarniških rečéh spolnovalo, ki se s temi zadevami vežejo.

živinske zdravnišnice v Ljubljani, kér nisim mislil, de bi zamôgla dežela kako korist po nji zadobiti, spoznam zdaj očitno, de sim se močno, ja prav močno motil, in de smémo veliko veliko dobička od te naprave pričakovati, kér učenci te bolnišnice niso le samo zavolj njih vednosti in skušnje prevzetim opravilam popolnoma kos, kakor sim se z lastnimi očmi prepričal, temuč so tudi vsi vneti za prid te učilnice. Gotovo kakor jez bo vsakteri, kdor je ali bo svojo bolno živino njih zdravilu zročil, k spoznanju napeljan, koliko koristi smemo od te dobrotljive naprave pričakovati. Pa to še ni vse, de imamo zdaj priložnost, svojo bolno živino dobrim in zvestim rokam izročiti; veliko več je še to, de bomo lahko o kratkim času po celi Krajski deželi pa tudi po drugih slovenskih deželah vseljenih umnih kovačev imeli, kateri, v Ljubljanski živinski bolnišnici ozdravljanja živine djansko vajeni, bodo razumeli saj zvananje in bolj navadno notranje živinske bolezni zdraviti.

Moja nezaupljivost v začetku te naprave mi je bila naglo s tem odvezta, de so mi konja, kterimu je bil hrustanec v zadnjim kopitu že tako nagnjit, de je konj le po treh nogah hoditi mogel, v treh tednih popolnoma ozdravili, in takó mi dobriga konja rešili, kteri je bil že konjedercu zapadel.

Za to dobroto ne morem Ljubljanski živinozdravnici zadosti zahvale izreči, pa ravno takó se tudi ne morem prederznosti zderžati, kmetijski družbi očitati, de je plačilo vsakdanjih 45 krajcarjev od konja previsoko pustila postaviti, in de bo marsikteriga ta cena oplašila, se dobrote vdeležiti, ki jo njena živinska bolnišnica deli. Družtva skerb naj bo, brez svoje škode, to zdravnišnico vsakterimu doidljivo napraviti, brez de bi za-se kaj dobička iskala.

Kakor v človeški bolnišnici ljudi za 30 kraj. na dan, s čedno posteljo, s potrebnimi zdravili, z drago plačanimi služabniki obravnujejo, mislim de bi se znalo tudi konja za tako plačilo v štalo vzeti, h ktere doveršenju so blagodari veliko pripomogli. Konjske zdravila ne morejo toliko več znesti, kot človeške. Plačilo kovačijškiga mojstra in učenika se tudi ne sme pri zdravilih, marveč pri podkovanju loviti. Kér je dobro najden v kovanju, bodo kmalo vsi Ljubljančani s svojimi konji k njemu potegnili, kér so že dolgo po dobrim in postrežljivim kovaču zdihovali.

Če ima družtvo kake druge vzroke visokiga vsakdanjiga plačila za konje, naj jih očitno po „Novicah“ k mojimu in veliko drugih enako mislečih spoznanju pové.

Hvaliti kar se dobro, grajati kar se slabo zdi, pelje k napredovanju. Zatorej nič za zlo.

Dr. J. Orel.

Razjasnjenje na to vprašanje. — Kmetijska družba je po sklepu velkiga zboru 8. velic. travna 1844 izročila to napravo Dr. Strupitu in meni, ktero oskerbujeva po vodilih, ki jih je ministerstvo uka ti očitni učilnici (öffentliche Lehranstalt) naukazalo. De se pa zamore djanski poduk v ti učilnici dajati, je treba kovačnice in bolnišnice, ki ste le obstojni del šole. Kér je tedaj cela naprava nama izročena bila, sva mi dva določila ceno ozdravljanškiga plačila, torej moreva mi dva odgovor dati na górp postavljeno vprašanje. Ta odgovor pa tudi prav rada natanjko dava, de se vsak do dobriga prepriča, de tarifa bolnišnice je takó nizka, de mi živino v bolnišnici zastonj — še enkrat očitno rečeva — zastonj ozdravljujemo. E! zastonj? kakó more to biti, in kdo bo to terjal? bo marsikdo rekel. In vunder je zares taka. Do pike vam bomo to skazali, de zastonj živino ozdravljamo.

Vsaka bolna živina v bolnišnici dobí trikrat na dan po 6 funtov sená, zraven tega pa tudi vselej

po bokalu ovsa, z rezanco zmešaniga. Če živina v notranjih prisadnih boleznih ne sme ovsa zobati, dobí dopoldne in popoldne še vselej po 3 funte sená poverh, takó de tak konj dobí na dan 24 funtov sená.

Mi kupujemo za bolne konje nar žlahniši senó in ovès, — to je sploh znano, kér hočemo bolni živini dobro postreči. De cent dobriga sená letas voljá čez 4 dvajsetice, véste Vi, gosp. dohtar! ravno takó dobro, kakor mi. Ovès je po 54 do 58 krajc. mernik. Pre-rajtajte zdej, koliko to znese. 18 funtov sená = 14½ krajc., 3 bokale ovsa = 10½ krajc., rezanca = 2 krajc., slame za nasteljo (bolni konji ne smejo v gnojnici stati in ležati) 10 funtov na dan = 4 krajc. To znese na dan 31 krajc.; hlapca, ki živini poklada, nastilja in jo češe (štergla), (učenci oskerbujejo živino le s vunanjimi in notranjimi zdravili) moramo tudi plačati po 24 krajc. na dan in kér ga rajtamo na 8 živinčet, ki imajo prostor v štali, pridejo na eno glavo = 3 krajc. na dan.

Torej pride na eniga konja le za kermo, nasteljo in postrežbo = 34 krajc. Če nam, gosp. dohtar! zamorete senó, ovès in nasteljo boljši kup nasvetovati, povejte nam! — Zdej pa živina še nima ne trohice zdravil. Kaj mislite, častiti gosp. dohtar! koliko boste zdravil za 11 krajc. dobili? — Postavimo: konj ima smolíko. Pri smolíki se konju vriba vsak dan 1 lot mazila živiga srebra (Mercurialsalbe), ki velja 7 krajc. — 1 lot terpentinoviga olja, ki velja 3 krajc. — to znese 10 krajc. Dalje se mu da grenjke soli 6 lotov = 3 krajc., encjana 2 krajc., zlatiga žvepla (Goldschwefel) 1 kvintelc = 5 krajc. To znese spet 10 krajc., če se mu le enkrat na dan dajo, — že same zdravila znesó 20 krajc. Vzemite kakšno drugo notranjo bolezin in 11 krajc. Vam bo zmirej premalo hodilo. Vzemite vunanje bolezni, pri kteri je operacije, tinkture, štupe, mazila, prediva, trakov, kopve potreba, in prerajtajte vse to, in prepričali se boste, de je 11 krajc. — eno proti družimu — skorej premalo. Saj véste, de nam nobeden nič zastonj ne da, ne tinkture, ne štupe, ne prediva, ne trakov! Zdravila pa dajemo večidel po dvakrat na dan, pa tudi v nevarnih boleznih po trikrat.

Če, gosp. dohtar! primerjate človeške zdravila s živinskimi, Vam tega ne moremo za zlo vzeti, ker — niste zdravnik. Ne vémo: ali pojé bolnik v bolnišnici na dan za 31 krajc., kakor konj — to pa je gotovo, de so davke (dosis) zdravil pri konjih veliko veliko večí kot pri človeku, zdravila pa ravno take.

Tudi tega ne smete pozabiti, de živina, če ni prav zlo bolna, še zmiraj jé, čeravno menj, — in šepasti konji so večidel nar silniši jedci, če nimajo prehudih bolečin. Kader se poželjenje do kerme pomanjša, se povikša potreba zdravil. Kdor pa terja, de naj bolna živina iz bolnišnice dobro rejena gré, in kdor se merzí, če je meso zgubila, ta gotovo ni pomislil, de bolán in rején biti, ne gré vkupej, in de bolezin še nobeniga ni spitala, če je imel še toliko piče pred seboj. To, gosp. dohtar! nam boste radi dovolili, de kaj taciga zamore le kak neveden človek od bolnišnice, naj bo človeška ali živinska, terjati. Zdravnik v bolnišnici je vesel, če le človeku ali živini zdravje da — mesó de si domá spet pridobí.

Kar Vi, gosp. dohtar! pravite, de naj nikar ne lovimo plačila iz bolnišnice za kovaškiga mojstra, kér bo že kovačnica sama dovelj nésla, na to Vam moramo odgovoriti: 1) de naš namen ni nikdar bil in nikdar ne bo, de bi hotli vse konje za podkovanje na-se potegniti, kér tudi drugi Ljubljanski kovači želijo kaj zasluzka imeti, 2) pa si še noben kovač na tem svetu ni veliko s samim podkovanjem pridobil, kakor Vi mislite. Če bi kovači družih zasluzkov, postavimo, iz

kolarstva i. t. d. (s katerim se pa mi ne pečamo) ne imeli, šembrano malikrat bi se zamogli kak masliček vina kupiti, ki ga pri svojim težkim delu zelo potrebujejo. Če zraven tega še pomislite, de pri poduku podkovanja veliko železja in oglja pod zlo gré, boste spoznali, de na kovačnici se ne kujejo cekini.

Celimu svetu odperto stoji, se resnice vsiga tega prepričati; in mi dva nič družiga ne želiva, kakor de bi se dohodki s strožki lepo poravnali. Ves naji trud pa prineseva dobičku domovine v dar. Naji plačilo je le, de imava veselje nad svojimi pridnimi učenci, in de kovačnica pod vodstvom našiga umetniga učenika Skaleta, in pa naša bolnišnica od dne do dne veči zaupanje dobiva, takó de nam že skorej prostora v štali zmanjkuje. Dr. B.

Novičar iz Ljubljane.

Trém kmetijskim šolam na Krajskim (v Predvor, v Thiergarten pri Studencu in v Draškovec) je kmetijska družba že poslala učence; četerti šoli v Bogenšperku jih bo poslala mende še ta teden. Ker od ministerstva izdanih in za te šole pripravnih bukev še ni, je kmetijska družba po vodilih Dunajskiga zbora za prvo leto določila gosp. Vertovcove izverstne hukve „Kmetijska kemija“ za šolske bukve, ktere vse obsežejo, kar je treba mladimu kmetovavcu za podlago modriga kmetovanja, s ktero podlago se mora prvo leto začeti. — Gosp. profesor Petrucci, od ministerstva v posvetovanje šolskih naprav na Dunaj poklican, se je podal v saboto tje. — Slovensko glediše se bo mende vunder v Ljubljani ustanovilo. Iskreni domorodec gosp. Zupan je prevzel nabiranje akcij, in, kakor slišimo, jih želi več kot 100 skupej spraviti, kér se jih bo za začetek te naprave tudi več potrebovalo kakor 100. — Zadnji čas je, de tudi na Krajskim žandarje dobimo. Na Gorenskim okoli Cerkljan, tudi okoli Loke se vlačijo po gojzdah roparji, ki napadajo kmete in ropajo kar morejo. Kmetje se ne morejo sami braniti, kér ti hudodelci, večidel vojaški beguni, ne ropajo samotež, ampak v trumah po 6 in več združenih. Potreba žandarjev po deželi se povsod zmirej silniši kaže, ne le pri nas, temuč tudi po družih deželah, kakor nam novice mnogih krajev oznanujejo. Posebno pa je po deželi žandarskih konjikov potreba, de bodo zamogli hitro semtertje švigati. — Na cvetno nedeljo je snežilo pri nas, kakor o nar hujši zimi, in je dobro pognojilo polje čez in čez; — če pa zmerzlina nastopi, zna žlahnimu sadju in tertam v škodo biti. Včeraj je vnovič veliko snega padlo in je medlo, kot v nar hujših ozimcih.

Novičar iz mnogih krajev.

Zčasno srenjsko postavo za Dunajsko mesto in njegove predmestja so poterdili Cesar 6. dan t. m., in kér je ta postava že razglašena, smemo upati, de bojo ob kratkim sledile tudi srenjske postave družih mest, in de bomo po tem takim kmalo povsod dobili nar imenitniši podlago vstavniga življenja. — Po mnogih novicah se bëre, de se bojo Cesar še to poletje kronati dali. — Veliko veselje je med ogerskimi honvedi obudil milostni ukaz Cesarja od 12. t. m., kteri zapové, de je veliko honvedov, vojašine osvobodenih, ki so že v armado vtaknjeni bili, ali ki bi se bili imeli še vtakniti, — Po ukazu Cesarja od 4. t. m. je bilo 8 jetnikov izpušenih, ki so bili za celi čas svojiga življenja v jetnišnico na Spilbergu v Bèrni obsojeni in ki so že 20 let prestali; eden med njimi je bil že 37 let, in v začetku še več let v podzemljski jetnišnici, kamor zdej

nobeniga več ne zapró. — Dunajske vradne novice so oznanile nove sodnjiške vradnike na Teržaskim in Goriškim. — Ministerstvo je ukazalo, de učitelji, ki so z dekretam za učitelje izvoljeni bili, so vojašine prosti. — Dalje je ministerstvo ukazalo, de stare postave zavolj razdeljenja in razkosenja zemljiš imajo takó dolgo veljati, dokler se ne bo dala nova postava. — Od ministerstva je kantonskim poglavarjem velevalo, de preden so primorani plačilo dolgov cesarskih davkov s silo terjati, naj poprej dolžnike še enkrat njih dolžnosti opomnijo, in jim pred oči postavijo, de se zdej vsi zemeljni pridelki lahko in po višji ceni spečajo, in de ima država velike potrebe, de tedaj ne more brez dohodkov, ki ji grejo, shajati. — Na Tiroljskim je med kmeti velik hrup postal, ker so slišali, de se bo še od domače živine davk vpeljal. Vse to pa je gerda laž, ktero so nekteri starokopitneži med ljudstvo zatrosili. Ondašnji časopis jih zato hudo graja in spodobno obira, rekoč: „Le malopridneži morejo kaj taciga kvasiti in neumni so vsi, ki jim verjamejo. Čas bi bil vender enkrat, de bi kmetje spregledali in take podpihovavce, ki na staro kopito nazaj vlečejo, kantonskim poglavarstvom na znanje dali, de bi jih spodobno pokorili. „To imate zdej od tako hvaljene vstave, de boste še take davke plačevali“ — trobijo ti draživci kmetam na ušesa. Od tega pa nič ne čerhnejo, de popred, ko je bil 33 lét mir, ko se je po starim kopitu vladalo, se državni dolg ni le ne pomanjšal, ampak vedno povikšoval. Od tega nič ne povedó, zato ker so pomagali državne dohodke žreti, ker so se mastili s deželnimi pridelki in lenobo pasli. Zdej pa se take starokopitne pošasti glasé in med ljudstvo nezadovoljnost trosijo. De bi pač ljudstvo take tiče spoznalo!“ — Hans-Jörgelnova „Oesterr. Volkszeitung“ je zrajtala, de je za 100 milijonov dvajsetic zakopanih, ki ne pridejo na dan, in pravi, de gotovo nar več jih imajo zakopanih takó imenovani „dobromisleči“ (Gutgesinnten), kterim za to hude litanije bëre. — Kmetijska družba v Bèrni je izvolila Moravške novine v moravskim in nemškim jeziku za svoj časopis. Moravške novine so politiški časopis za prsto ljudstvo, kterimu se prav dobro priležejo kmetijske reči, kakor našim „Novicam“. Naj bo ta način Moravške kmetijske družbe tistim v poduk, ki mislijo, de naj se prostimu ljudstvu družiga clo nič ne pové, kakor kako ima njivo kopati in ovcam garje odpravljati! — „Union“ piše iz Duna, de je v „besedi“, ki so jo unidan Slovani na Dunaji napravili, gosp. Žiga Bučar s petjem slovenskih pesem si nar veči slavo pridobil. Imenovani časopis ne more slovenskiga pevca zadosti hvaliti. — Za gotovo je zdej sklenjeno, de Papež pridejo prvo nedeljo po veliki noči z veliko slovestnostjo in v popolnim papeževim ornatu v Rim nazaj. — 20. dan se je začel zbor „nemškiga edinstva“ v Erfurtu. — Kakor unidan v Parizu, so volili večidel tudi po deželi na Francoskim poslance enake verste. — Na Gerškim stoji reč še zlo pristarin. — Košut in več njegovih tovaršev je v Kiutahii v Mali Asii, 40 milj. za Carigradam.

Pogovori vredništva.

Gospodu Dr. Pe— v Beču: »Poziv nad podpis na dionice za knjigarno in tiskarno v Zagrebu« smo prejeli in ga bomo prihodnje v Novicah natisnili. Prejeli smo tudi 23 iztisev rečnika Drobničeviga — pa brez pisma, zató ne vémó, čigavi so vsi ti iztisi? Nektere smo mi v Ljubljani v letu 1847 naročili, nektere tudi bogoslovnica Ljubljanska — ali mi ne vemo imén vsih g. naročnikov. Blagovolite nam to razložno naznaniti.

Današnjemu listu je pridjan 13 dokladni list.